

AUGUST 2015 – SLOVENSKO

nevedela nájsť cestu spať. Milla sa bavila, Arlie spadol do rybníčka, ale rýchlo sa prezrieol a pokračoval v šantení.

Zuzka bola nádherná nevesta. Šaty, účes, make-up samá dokonalosť. Ale hlavne bolo vidieť, že si to užívali. Obaja. Mali oči jeden pre druhého, a ak aj pociťovali nejakú nervozitu, nedali ju najavo. Krátky obrat sa konal za reštauráciou v záhrade, pod veľkým stromom. Ani si nepamätám, či bolo teplo, ale nepotila som sa. Po obrade a gratuláciách vo veľmi príjemnej, uvoľnenej atmosfére prišlo na rad fotenie. Novomanžela pôsobili profesionálne, akoby to robili každý deň.

To bola posledná vec, na ktorý si ešte spomínam. Potom som si dala víno...a ešte jeden pohár, aby som sa necítila tak mizerne. Musela som to všetko zo seba vykričať.

Asi to boli Murphyho zákony, čo pracovali celý čas, čo sme boli na Slovensku. Alebo to bolo jednoducho iba veľké očakávanie a potom sklamanie z hlúposti. Na Zuzkinu svadbu sme sa tešili celé mesiace. Pochtivo som vyberala deťom i sebe šaty, topánky a predstavovala si ako sa zabavíme. Vedela som však, že potrebujem dobiť. Potrebovala som cítiť, že som milovaná, že prinášam radosť, že sa zo mňa dá tešiť. Po mesiacoch v Číne, kde som mala pocit ako v samotke, som mala podozrenie, že sa môžem zosypať. Slávinovi som vravela, že pár dní – týždňov pred odchodom budem potrebovať naplniť emočnú vázu. Bol vypätý z práce a pripravoval sa na beh Od Tatier k Dunaju...

A keď som v deň svadby uvidela jeho nahnevanú tvár kvôli môjmu meškaniu, zlomila som sa. Áno, meškala som 10 minút, lebo som aj s meškaním „na vlasy“ odchádzala, ale v podstate sme nezmeškali nič, lebo svadba by aj tak nezačala skôr. Túžila som po slovách lásky a uznania, že to meškanie stálo za to,...že čínske čipao vyzerá na mne dobre. Slávi, svedok, vyzeral úžasne. Opálený, s miernym strniskom, v novom obleku, čo mu sadlo ako uliate a zvýrazňovalo farbu jeho hlbokých očí. Keď prichádzal k oltáru, až mi vyrazilo dych. Okamžite by som sa za neho vydala druhýkrát. Moja nálada sa menila na akúsi sklúčenosť a počas večera som

A najbližšie bol môj manžel. Vypočul si to všetko a potom ma jednoducho zdvihol zo zeme, kam som sa zosypala na parkovisku, a naložil do auta...

Toľko očakávania.... a takto sa to zvrstlo. Je mi to ľúto, no, čas sa nedá vrátiť späť. Som rada, že Zuzka to vzala bez komentára.

srandovná, keď začne hrýzť jedlo prednými zúbkami a teší sa z toho. Dedo s babi si zobrali dovolenky a trávili s ňou každú minútu. Dokonca spolu aj prebaľovali, teda minimálne začali, dedo si potom musel odbehnúť, aby sa nepovracal. Novomanželka auntie sa k nám potom na pár dní pridala. Slávi pracoval z domu, zavretý v hornej izbe a ja som si užívala rodinnú atmosféru.

Po týždni sme deti odovzdali do Branču a vydali sa spolu s Flošom a Christianom do Nízkych Tatier, kde sme sa stretli s ďalšími 3 členmi družstva „**Atomic Bombs**“. Slávi ich našiel na internetovej stránke behu. Mal strach, či budú schopní sa nastaviť na jeho cieľ – vyhrať kategóriu „ultra družstiev“, kde 6 bežcov beží 6 x po 10 kilometrov. Zdalo sa mi, že skupina si hneď na začiatku sadla. Boli zábavní, ale zároveň bolo vidieť, že beh berú vážne, nejdú si iba tak zabehať. Tato neustále hovoril o víťazstve a o tom, ako sa nevzdať. Prespali sme na hoteli a v sobotu na obed sme čakali na štarte v Jasnej. Chalani štartovali ako predposlední. Pred nimi začalo 197 družstiev. Slávi, kapitán, začínal s dažďom a krúpami. Ešte sme rozmýšľali, či sa štart neposunie, kým prestanú aspoň krúpy. Do 10 sekúnd bol mokrý ako myš. Nastúpila som do auta a odštartovala svoju úlohu – šoféra, lekára, obsluhovača a povzbudzovačky. Už po 1. kole sa zdalo, že sú všetci naladení na víťazstvo. Niekoľko i prekvapil. Tešilo ma sledovať posledné metre pred výmenou štafety, kedy bežiaci z posledných síl pridali. Povzbudzovala som ako šialená a cítila hrdosť. Hodiny sa mihali a o chvíľu bola noc. Hodila som do seba kávu a snažila zo seba strieť tatov hnev. Sem-tam bol nevrhlejší, najmä tesne pred svojimi behmi. Ráno som mala krízu. Modlila som sa za volantom, aby som ich bezpečne priviezla do cieľa a nikde sa nestratila. Hodila som hodinového šlofíka na parkovisku, kým chlapeci spali v spacákoch na futbalovom ihrisku. Ešte predtým som si odskočila odstrieť mlieko na miestny cintorín. Pre Gwen som kúpila umelé mlieko a toto mal byť odstavovací víkend. Bolo mi to aj ľúto, no, sľúbila som to Slávimu.

Okolo obeda na to začínalo byť už husté. Boli unavení. Slnko pražilo a teplota sa šplhala k 35 stupňom. Pri svojom poslednom behu tato v cieľi takmer odpadol. Bolo mu zle z tepla. A jasne, že sa dostavila aj únava. Flocho a Christian v aute užili pomalú jazdu, kedy sme sa vliekli za pekným zadkom jednej bežkyne. Christian mal tiež čo robiť, mlel z posledného. Nasledovali Martin, čo sa úplne odpálil a bolo ho treba dať ako do auta, tak aj von z auta. Marek, chudák, natiahol poslednú trať takmer na 2 hodiny, lebo ho chalani nechali v tom teple bez vody. Ondrej zabehol s miernym meškaním a všetko viselo na poslednom Flošovi. Povzbudzovali sme ho slovami: „*You are the best*“. Predpokladaný celkový čas bol 24 hodín a 30 minút. Ale, už teraz mali takme 4-hodinové meškanie. Báli sa možnej diskvalifikácie. Flošo sa nedal a stálym tempom sa pred cieľom objavil v očakávanom čase. Christian už musel medzitým odísť na vlak do Erlangenu, tak som do cieľa bežala namiesto neho. Vedeli sme, že sme vyhrali. 2. družstvo bolo 2 hodiny za nami. Eufória v cieľi sa nedá ani opísať. Ondro sa zastavoval pri každom, čo bol ochotný počúvať:

„Ja na to nevyzerám, ale takto vyzerá víťaz. Ja som to vyhral.“

Sem-tam sa na niekoho zvalil. Pri vyhlasovaní výsledkov sa po stupni víťazov gúľal. Prekvapivo sme boli ostrieckaní šampanským. Všetci sme sa tešili a vyškierali od ocha k uchu, aj napriek únave. Chalani sa pri lúčení Slavovi priznali:

„My sme sa ťa tak báli, keď si povedal, že to ideme vyhrať, že by sme aj dušu vypustili, len aby sme vyhrali.“ Všetci si zaslúžili 1. miesto a dobrý oddych. Aj ja. Priviezla som ich živých.

Čakalo nás pár dní u našich a víkend vo Viedni. Iba my dvaja. Prechádzali sme sa po centre a spomínali na čas, keď sme mali 19 a ja som študovala 1 semester v 21. Bezirku na Bodenuuniversitaet. Veľa sme toho nenahovorili, iba sme sa túlili držiac sa za ruky. Niekedy sme si len tak sadli do trávy a pozorovali ľudí. Tato zvládol šniclu na celý tanier. Ja som sa dával dokopy po vracaní z predchádzajúceho večera, čo som zvládla počas jazdy autom von oknom. Nepadlo mi dobre halaszslé, na večeri s Čaprnkovcami. Ako veľmi by som chcela vrátiť čas, kedy sme spolu chodili a starali sa iba jeden o druhého. Deti sú riadny zaberák.

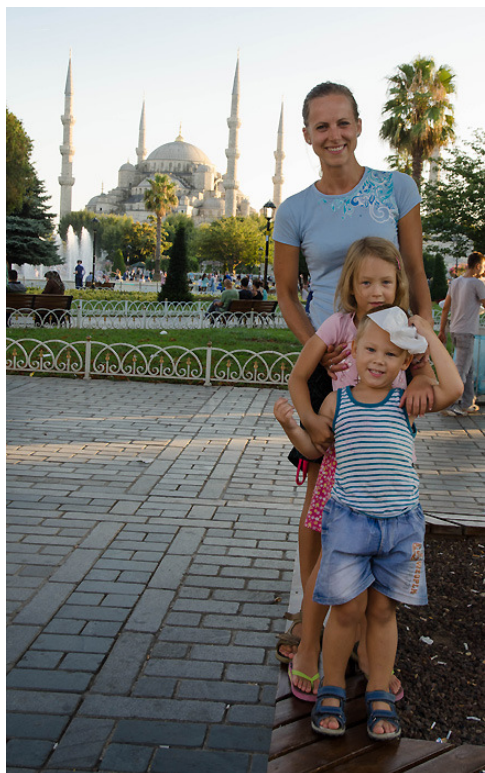

Budeme musieť častejšie organizovať „bezdetné víkendy“. Aby sme si oddýchli, našli cestu k sebe a dobre sa spolu zasmiali. Ostali sme obaja takí vážni. Chcela by som sa veľa smiať.

Deťom bolo v Branči dobre. Trávili čas s Willim a chodili na výlety. Krátke, ale zaujímavé. Gweni sa snažila opakovať jednoduché slovíčka a neustále behala držiac sa iba jednou rukou. Babi si bude dávať chrbát dokopy asi aj niekoľko týždňov. A dedo bude dospávať, lebo som mu ju priniesla každé ráno hneď ako sa zobudila. Arlie poznal všetky mačky a Milla si užívala babi. Bolo ťažké sa lúčiť, keď som musela hovoriť, že sa uvidíme za rok. Znie to zle aj mne. Radšej na to ani nemyslím a želim si,

aby šiel čas rýchlo. Ved' kto vie, čo sa môže stať za tú dlhú dobu. Borka? Už má svoj vek, budúci mesiac oslavuje 84. Neustále sa točí v škaredých spomienkach. Je mi to ľúto, ale neviem jej inak pomôcť, ako si ju s trepezlivosťou vypočuť. Aj keď tie smutné príbehy plné zlosti poznám už naspamäť.

Pred nejakým časom zomrel môj biologický otec. Mamina mi to oznámila krátkou vetou. Je to zvláštne, v podstate som neprežívala nič. Mala som byť smutná? Asi áno, ale nejako to neprišlo. Kto vie, či mal pri sebe niekoho blízkeho, s kým mohol prežiť posledné chvíle. Na čo myslel? Možno aj na mňa. Keď som sa s ním naposledy stretla, asi pred 5-6 rokmi, pretože už bola Milla, vrael, že mu je to ľúto, že nebol súčasťou môjho, nášho života. Niekedy je človek chvíľkovo sebecký a stratí všetko šťastie a radosť života. Ale kto vie, aký človek by bol zo mňa, ak by som vyrastala s ním. Čo by do mňa vstúpil? Bola by som sebaistejšia, odvážnejšia? Bola by som vytrvalá, zorganizovaná a cieľavedomá? Nebola by som perfekcionista bojaca sa prosiť o pomoc? Bola by som schopnejšia v manželstve? Rovnocenejší a otvorenejší partner? Neviem. Som, aká som a viem, že Boh ma má presne tam, na čo ma určil.

Cestu do Číny sme rozdelili a strávili 3 dni v tureckom Istanbule. Slávi našiel hotel priamo v centre pri Modrej mešite. Na 3. poschodie sme sa zviezli minivýťahom, ktorý bol dodatočne dorobený v starej budove hotelíku. Izba bola malá, ale všetci sme mali vlastnú posteľ. Už si len zvyknúť na pravidelný spev mezuínov z minaretov volajúcich k modlitbe. Arliemu sa to veľmi páčilo a vždy sa snažil kvíliť v tóninách spevu. Okoloidúci sa niekedy začudovane niekedy nahnevane dívali, tak som ho radšej spacificovala, aby nepoburoval miestnych. Na Istanbule ma prekvapila uvoľnená atmosféra. Dlho som sa hrabala v kufri a rozmýšľala, čo na seba, aby som nevzbudzovala pohoršenie. Sukne pod kolená to istili. No, keď sme vyšli na prilahlé námestie preplnené historickými monumentmi a krdlom holubov, zistila som, že ženy chodili v minisukniach a šortkách. Islam tu asi nemá veľký dosah a z mesta je skôr európska metropola. Ved' sme aj bývali v európskej časti.

Pozreli sme si Modrú mešitu a Hagiu Sofiu spolu s háremom. Nechcela by som žiť v dobe, kedy sa to hemžilo nádhernými ženami. Izby, vykachličkované nádhernými drobnými kamienkami väčšinou v otiěnoch modrej na mňa pôsobili akosi smutne. Mala som pocit väzenia, možno aj pre všadeprítomné mreže.

Predpokladám, že aj samotní panovníci sa chceli chrániť pred bratovražednými útokmi. Prekvapili ma historické fakty, podľa ktorých sa po nástupe nového sultána konala vždy rodinná čistka, kedy boli zavraždení všetci mužskí súrodenci, alebo tehotné konkubíny nebožtíka, čo by si mohli nárokovať na trón. Zákon sa zmenil až v nejakom 16. Storočí, kedy boli mužskí potomkovia iba zavretí do klieťok. Doslova a do písma. Museli tak čakať buď na smrť alebo na čas, kedy by mohli prebrať trón, v prípade úmrtia sultána. Čo za človeka však bol ten, čo niekoľko desaťročí prežil zavretý v klieťke. Minimálne musel trpieť klaustrofóbiou a to nevravím o iných vážnejších mentálnych poškodeniach. Nečudo, že sultáni potom mali rôzne rozmary a chůťky. Pár z nich sa preslávilo beštiálnou krutosťou nielen pri

panovaní, ale aj v súkromnom živote, kedy si vybíjali zlosť na ženách z háremu. Jeden z nich, keď nemal dobrú náladu, dal utopiť všetky svoje konkubíny z háremu, nejakých 280 žien.

Aj napriek uvoľnenosti sa dalo vidieť mnoho tradičných rodín, kedy muž v bielom ťahal za sebou zahalené ženy v čiernom. Manželku a asi dcéry.

V jeden deň sme navštívili Veľký bazár. Atmosféra bola naozaj ako na veľkom trhu. Uličky a uličky, preplnené stánky, vôňa mäsa točiaceho sa na ražni. Na trh sme vošli časťou so šperkami. Tato pokukával po vytrínach a v jednom obchode s názvom Aslan mu padol do oka smaragdovo-briliantový snubný prsteň. V porovnaní s mojím pôvodným bol obrovský, no, Slávi usúdil, že si zaslužím nový. A tak som po 13-

ročnom manželstve nositeľkou nového snubného prsteňa. Zvyknúť si naň bolo jednoduché☺ Zvláštne je, že ten starý sa mi pár dní po kúpe pokazil. Jednoducho mi diamantík vypadol. Slávi vraví, že žiarlil....

Cez deň sme si dávali kebab a večer sme skúšali reštaurácie. Ďalší deň sme si spravili výlet loďou po Bosporskej úžine. Nebol to až taký super nápad, lebo decká 2 hodiny behali hore-dolu po palube a bolo ich treba neustále naháňať. Ešte fajn, že Slávimu zabral Kinedryl. Istambul popri pobreží pôsobil luxusne. Prepokladám, že sú to miesta, ktoré si nemôže dovoliť každý. Vilky a vily lemovali more

a ukazovali zámožnosť ich majiteľov. Páčila sa mi i návšteva veľkej Balisic cistern. Vodnej nádrže pod zemou vybudovanej v 6. Storočí pred Kristom. Pôsobila tajomne. Decká sa tešili na Medúzu – hlavu ženy ležiacej a podopierajúcej stĺpy. Slavo nahovoril Mille, že si tam môže niečo želať a splní sa jej to. A tak si tam želala a želala. Arlan to vyriešil jednoducho.

„Arlie, čo si chceš želať?“

Arlan zvierajúc mincu, čo vylovil z vody sucho odpovedal: „Želám si veľa mincí.“ A hodil ju do vody.

Zvyšok dňa nám Milla pílila uši otázkou: „A kedy mi to tá Medúza splní? Zajtra? Pozajtra?“

A ja som si želala, aby sme mali za sebou už dlhý let do Číny.

Pondelok 31.8. 2015 Po návrate zo Slovenska

Zhlboka sa nadychujem. Zatváram oči a snažím sa pohltiť zvuk dorážajúcich vln. Som znovu na našej pláži v Číne. Znovu doma. Ak by mohli vlny vytesniť všetky tie zmiešané pocity, čo mám. Zmyť stratenosť a paniku, čo ma občas zachváti. Viem, že to prejde, viem, že to bude lepšie. Ale aspoň som už prišla na to, prečo sa tu, v Taishane, necítim doma. V každej inej krajine som mala možnosť vytvoriť domov ja sama. Nábytkom, doplnkami som spríjemnila byt a vytvorila hniezdo, kam som sa rada vracala, pretože nieslo môj rukopis. Tu v Číne, bol byt už zariadený. Jednoduchý neosobný nábytok. Bez možnosti nejakého veľkého nákupu, aby som si ho prerobila na svoj obraz. Ikea je 4 hodiny autobusom... Nevadí. Už o tom viem, tak s tým skúsím niečo robiť.

Zajtra sa začína nová etapa v našich životoch. Milla začína školu a Arlan škôlku. Znamená to pre mňa viac slobody, ale aj zodpovednosti. Pri Mille budem musieť zaviesť domáce vyučovanie kvôli slovenčine a angličtine. Aj keď vie už celú abecedu, písať a čítať sa musí naučiť vo všetkých 3 jazykoch, francúzsky,

slovensky a anglicky. Plus má povinnú čínštinu. Teraz rozmýšľam, že som rada, že sme vypustili husle. Nevieť si predstaviť, kam by som ich vopchala. Okrem toho budem musieť pomôcť Arliemu s francúzštinou. Ešte teraz mám pred očami živý obraz Milly a jej plaču každé ráno, keď chodila v Paríži do francúzskej škôlky.

Utorok 1.9. 2015 1. školský deň

Tak, máme to za sebou. A lepšie ako som očakávala. Ráno som vstala prvá, nervózna, aby všetko prebehlo v pohode. No, ani raňajky na stole nevedeli dostať spachtošov z postele. Vyslala som ospalého tata, čo vyzeral, že si lahne pri nich. Tak som po pár minútach musela zakročiť. Vyštrnganí, Milla s taškou na chrbte a Arlie s taškou s vankúšom, prikrývkou, plachtou, náhradným oblečením a veľkým balíkom papierových vreckoviek. Shriempieho som odovzdala a on ani nemukol. Potichu sledoval Luisa, čo sa mu snažil vysvetliť svoju hru vo francúzštine. Milla pofňukávala pred vchodom. Trochu sa obávala učiteľky, z ktorej

niekedy srší, ako „má rada deti“. Je slobodná, okolo 40-tych a vie riadne zvýšiť hlas. Nakoniec sa na Millinej tvári objavil úsmev a ja som odchádzala s čudným pocitom domov. Hneď, ako sa zabuchli dvere, som sa rozplakala....

„Sú už takí veľkí... chcela by som ich znovu držať ako bábätká...“

Gwen si ma užila do sýtosti a pomohla mi vyhádzať veci zo skrine. Tak sme ich triedili spolu. Behom dňa sa pustila chodiť, sama. Pobavila ma svojím nadšením cupitať čo najrýchlejšie. Pred 12-tou som ich oboch vyzdvihla. Prišiel i tato, poprosila som ho, lebo som si nebola istá, či zvládnem možný emočný pretlak. Keď som ich niesla o pol druhej naspäť,

Arlan mi povedal, ktorú pani učiteľku nemá rád, lebo kričala. Uložila som ho do malej postielky v knižnici, kde vedľa seba ležali ako sardinky a utekala utešiť plačúcu Millu. A čakala ma vytúžená 2,5-hodinová pauza bez detí. Stihla som si zabehať a plná elánu som dorazila na hodinu čínštiny.

Poobede boli všetci usmiati a ja som sa čudovala, že som nakoniec bola jediná, čo mi bilo srdce ako zvon a moje deti to úžasne zvládli. Iba Milla mala ťažký večer, kedy nevedela zaspáť, alebo vrela:

„Ale ja nechcem, aby si zostarala a zomrela. Budeš mi chýbať.“ Ubezpečila som ju, že sa nechystám zomrieť, až keď budem mať na tvári toľko veľá vrások, že budem celá zošuverená, ale to bude stará už aj ona a nebude jej to tak vadiť.